

blive enige om, hvad den kriminelle lavalder i det her land skal være – at man kan skrive, at det er det, mødet handler om, uden at det kommer offentligheden til kendskab, fordi det jo strengt taget er en intern arbejdsproces i en regering. Jeg har sådan set forståelse for, at man har det behov, og der synes jeg måske, at vi er derhenne, hvor vi må sige, at det behov for arbejdstilrettelæggelse overstiger behovet for aktindsigt.

Kl. 23:15

Formanden:

Tak til hr. Morten Østergaard som ordfører. Og så er det fru Line Barfod som ordfører.

Kl. 23:15

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Det har jo været en ret underlig proces, der har været i forbindelse med det her forslag, som kom som lyn fra en klar himmel. Statsministeren har åbenbart holdt møde med samtlige partier – vi blev ikke inviteret, så jeg ved ikke, hvordan processen er foregået – og så bliver der meddelt, at man nu har indgået en aftale. Jeg håber, at vi kan få aftalen at se undervejs i udvalgsarbejdet. Vi har kun set en pressemeddelelse eller statsministerens omtale. Jeg håber, at der også kommer noget om, hvad aftalen egentlig indeholder, så vi kan se, hvad det er, partierne har aftalt, og kan se, om det passer i forhold til det, der står i lovforslaget.

Det er jo i hvert fald allerede kommet frem, at der var et problem med, om det her lovforslag skulle have tilbagevirkende kraft eller ej. Jeg er spændt på at se ændringsforslaget og høre ministerens forklaring på, hvorfor det slet ikke var meningen, at det skulle have tilbagevirkende kraft. For som jeg forstår det, der står i bemærkningerne til lovforslaget, var det det, der stod: at det var med tilbagevirkende kraft. Men det må vi jo så se.

Så er forslaget heller ikke sendt i høring. Det er kun sendt til orientering, hvad der også er ganske usædvanligt. Vi har set før, når noget haster, at man så sender det i høring, samtidig med at det bliver fremsat. Men hvorfor i alverden kun fremsende det til orientering og ikke i høring? Jeg har spurgt ministeren og har fået et ikkesvar i dag om, at ministeren ikke mente, det var nødvendigt, fordi der var en bred aftale. Men vi sender jo også lovforslag i høring, når der er fuldstændig enighed i Folketinget, med henblik på at der jo kunne komme noget frem, som ingen af os havde været opmærksomme på.

Jeg håber meget, når vi nu sender en opfordring til alle disse forskellige normale høringspartier, at de så også fremsender det, hvis de har nogle kommentarer og noget, vi ikke har haft med her i debatten.

Jeg synes så også, at det er højest besynderligt, at man kommer med to argumenter for, at det er nødvendigt med det her lovforslag. Det ene argument er, at det er alt for detaljeret, hvad der står i kalenderen, at der er alt for mange detaljer, som hører privatlivets fred til. Det andet argument for, at der ikke kan stå noget, som nogle kan se, er, at der slet ikke står noget i kalenderen, der kan bruges til noget, fordi den er alt, alt for overordnet. Det kan jo ikke være sådan, at kalenderen på én gang er alt for detaljeret og alt for overordnet. Det må da enten være det ene eller det andet. Men der er åbenbart ikke rigtig nogen her, der har haft lyst til at forklare, hvordan de to modstridende argumenter kan hænge sammen.

Selvfølgelig skal ministre have ret til et privatliv. Det tror jeg ikke at der er nogen der kan være uenige i. Men det kan man jo netop også med moderne kalendere. Man skriver det, så ministeren, ministersekretæren og et par stykker til kan se det, men alle andre – også dem, der får aktindsigt – kan bare se, at der her er en aftale, og at der står privat. Det samme kunne man jo så gøre i forbindelse med partiaftaler, som offentligheden heller ikke skal have aktindsigt i, men som jo omvendt heller ikke berettiger til, at der er udgifter, som bliver dækket af skattekroner.

For det, der ligger til grund for forslaget, er jo, at der har været en lang række sager, hvor offentligheden har afsløret ministre i at misbruge skatteborgernes penge på noget, som ikke havde noget med ministrenes hverv som ministre at gøre. Det har enten været, ved at man har afholdt repræsentationsudgifter til aktiviteter, som ikke kunne afholdes af repræsentationskontoen, eller ved at man har brugt ministerbilen til noget, som man ikke havde ret til at bruge ministerbil til.

Man kan jo så gå ind og ændre på reglerne for ministerbiler. Det har hr. Morten Østergaard jo fuldstændig ret i, og jeg er enig i, at det da var den måde, man burde gøre det på. Hvis man mener, at man skal have ret til at bruge ministerbilen i større omfang, må man ændre reglerne; man har jo flertallet. Det ville så stadig væk give problemer, mener jeg: Hvis man bruger sin ministerbil så meget, at ministerchaufføren kører